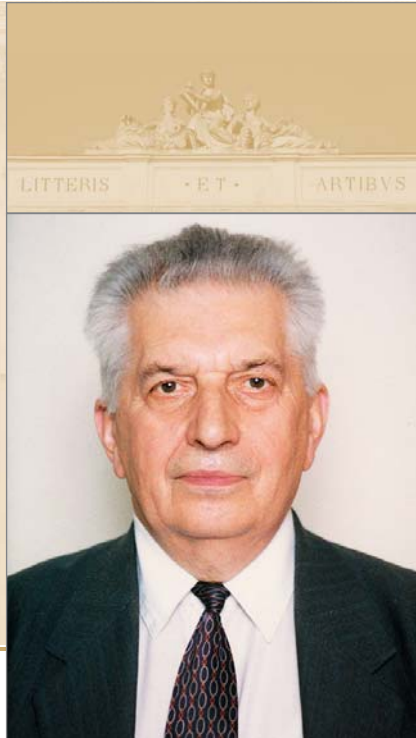

ОСІНЧУК Зиновій Петрович

Випускник
нафтопромислового
факультету (1957 р.)

Заступник головного редактора
науково-виробничого журналу
«Нафтова і газова промисловість».
Експерт Євросоюзу з питань нафтової
і газової промисловості

Почесний працівник газової промисловості, відмінник винахідництва та раціоналізації, відмінник газової промисловості. Академік Української нафтогазової академії, член-кореспондент Академії гірничих наук України. Кандидат технічних наук.

Народився 18 листопада 1934 р. у с. Козярі Підволочиського району Тернопільської області у родині селян Петра Григоровича та Анастасії Гнатівни Осінчуків. Із цієї родини вийшли відомий художник Михайло Осінчук та лікар і громадський діяч Роман Осінчук, засновник і перший голова Українського лікарського товариства в Америці.

Після закінчення школи юнак спершу хотів вивчати іноземні мови у Львівському університеті ім. І. Франка, але зрештою віддав перевагу Львівській політехніці й у 1952 р. вступив на гірничопромисловий факультет Львівської політехніки (з 1956 р. — нафтопромисловий), який закінчив із відзнакою у 1957 р. Із мовами також склалося: німецьку Зиновій Осінчук вивчив ще у школі, а англійську опанував самостійно. Згодом вона стала у нагоді, адже з 1993 р. він понад 10 років представляв українську газуву промисловість на засіданнях робочої групи з газу Європейської економічної комісії ООН.

Здобувши освіту, Зиновій Петрович у 1957–1961 рр. кілька місяців працював робітником на буровій, потім старшим інженером, начальником виробничо-технічного відділу, головним технологом Долинської контори буріння тресту «Станіславбурнафта» на Прикарпатті. Уже в 1959 р. молодий фахівець видав брошури «Успехи нефтяников Прикарпаття» та «Збірник раціоналізаторських пропозицій» (у співавторстві з Ю. А. Качмаром та П. І. Мордачем). З 1961 р. З. П. Осінчук — аспірант, старший інженер, старший науковий співробітник лабораторії занурених вибійних двигунів в «УкрНДІпроекті» та УкрНДПІНВ у Києві.

З 1968 р. Зиновій Петрович працює старшим інженером, у 1972–1998 рр. — начальником технічного відділу об'єднання «Укргазпром», а після реорганізації — начальником Управління перспективного розвитку — радником голови правління АТ «Укргазпром». У 1998–2007 рр. він — заступник начальника Управління науки і техніки, заступник начальника Управління технічної політики Департаменту науки і техніки НАК «Нафтогаз України».

З. П. Осінчук — автор та співавтор 115 опублікованих у вітчизняних та зарубіжних професійних виданнях наукових робіт, зокрема 10 монографій і 7 винаходів, доповідей на Світовому газовому та нафтовому конгресах (2000, 2006, 2008) та багатьох міжнародних нафтогазових конференціях у Києві, Відні, Братиславі, Варшаві.

Зиновій Петрович — активний громадський діяч, ініціатор вступу та представник України в Раді Міжнародного газового союзу (1995–2005), член робочої групи з газу Європейської економічної комісії ООН (1993–2005), член Ради концерну «Газпром» (1988–1990). Свої громадські обов'язки він завжди вдало поєднував із науковою діяльністю як декан факультету газової промисловості Київського народного університету технічного прогресу при товаристві «Знання» (1975–1985), голова Комісії з нової техніки Українського науково-технічного товариства нафтової і газової промисловості (1978–1985), член Координаційної ради Ради Міністрів України з науково-технічної програми «Енергокомплекс» (1980–1985), член Наукової ради НАНУ з комплексної проблеми «Наукові основи з енергозбереження» (1990–1995), член експертної ради відділення НАНУ «Стан і охорона повітряного басейну, проблеми раціонального використання природного газу» (1990–1995).

За свою багаторічну сумлінну діяльність З. П. Осінчук нагороджений Почесною грамотою Президії Центрального правління НТТ НПІ ім. акад. Губкіна, Грамотою Президента України (2004), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004), медалями «За спорудження газопроводу «Союз» (1979), ВДНГ СРСР і України, премією УНГА та ін.

Проїшовши великий життєвий і професійний шлях, Зиновій Петрович словами глибокої вдячності згадує своїх викладачів, які сформували в ньому прагнення до самореалізації і дали необхідні для цього знання: Гаврилів, Єременка, Базилевича, Восанчука, Лукіна, Луцика, Михалевича, Мочернюка, Первакову, Ткачука, Узумова та багатьох інших.

Протягом багатьох років надійною підтримкою і порадиником Зиновія Петровича була його дружина Альбіна, яка стала справжньою хранителькою родинного вогнища й подарувала йому доньку. Зараз Ірина — кандидат психологічних наук, доцент Київського університету харчових технологій, її чоловік Юрій — кандидат юридичних наук, декан факультету одного із приватних вишів, онуки мають вищу гуманітарну освіту.